

Maternitate

Noapte de Pobreajen. Sâcâitoare. Stătută. Fixă.
Corpurile bolnavilor se foiesc
În cearșafurile năclăite și fețele se schimbă, se formează,
Se preschimbă, se transformă, transpiră,
Femeile intră în travaliu să mă facă pe mine,
Să mă nască pe mine,
Să mă aducă pe lume
Ca pe-o idee gândită prea mult.
Mai durează.
Încă nu m-am născut, încă sunt adormit, ghemuit
 în burta umflată.
Teii din fața maternității cască și așteaptă, așteaptă
Să urlu, să scâncesc, să orăcăi,
Să mișc aerul fierbinte cu mâna mea dreaptă.
Dar mai durează.
Așteptarea face crengile să pârâie, crinii augustini să pălească
Și din ochii femeilor borțoase să se prelingă
Un fel de boască
Unsueroasă.
Mai durează.

pop & bomb

„Eu“ este o dorință, e dorul după mine însumi.
„Eu“ nu există – nu mă poți atinge.
„Tu“ ești o serie de fețe, de toane repetabile din când în când.
Îți atârnă peste buric ecusonul de la Mega Image
Ca un engolpion minimalist;
Surâzi ambiguu printre rafturile cu dropsuri și cafele,
Consiliindu-mă profesionist în legătură cu dieta
pe care trebuie s-o urmez.
„Iubire!“ strigă tricoul tău roșu, strigă pantalonii
tăi intrați la apă.
Accepți orice, înțelegi, ești generos și inocent,
Ești salvatorul clientului de plastic,
Luneta prin care aducem ținta mai aproape
Și burta lucioasă a avionului din care cade bomba.

Raport intermediar către Walt Whitman

1

La început, pe când flacăra brichetei avea pete solare în ea,
La început, pe când halena Lui făcea să tremure
Orice urmă de materie prin colțuri de univers
Și antracitul vieții nu fusese epuizat încă
De filozofi & poeți & sfinți & nebuni,
La început, El a tunat printre dinții Lui de lapte și a zis:
„Să fie lumină!“
Și a fost lumină.
Și a privit W.W. lumina și a văzut că aceasta era bună.
Și a despărțit apoi lumina de întuneric, dar le-a păstrat
În tensiune, în frecare.
Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.
Au urmat și celelalte zile ale creației și, în fine,
Walt Whitman prunc a făcut pipi șugubăț peste un sinclinal,
Și-a băgat mâinile Lui neprihănite în mocirlă și
m-a făcut pe mine,
După care mi-a zis:
„Marș în existență! Marș!“
Și a fost seară și a fost dimineață! Și a fost seară și a fost
dimineață! Ș.a.m.d.

2

Întins pe acest pat, în această garsonieră închiriată, în acest bloc
învelit în iederă,
Pe această stradă cu sens unic pe unde trec în zilele înSORITE.
Treizeci și de ani, 1,81 înălțime, anorexic, barbă de cinci zile,
Nasul sensibil, perspectivă multiplă printr-un singur ochi,
Defect de vedere o.d. /dezlipire de retină/ atrofiindu-se, mereu
făcându-se mai mic, mai discret,

Orb, întunecat, strângându-se-n sine, nevoind să mai vadă.
Când am început să vorbesc nu mi-a răspuns nimeni
Pentru că nu era nimeni aici să-mi răspundă.
Când am deschis ochii – așa cum erau ei, urduroși,
mânjiți de placentă – n-am văzut pe nimeni
Pentru că nu era nimic de văzut în afară și pentru că vietățile ce
Se mișcau printre evenimente ca niște crabi zăpăciți
Erau oarbe și ele, preocupate de digestie și autoconservare,
Egal multiplicându-se sub un cer toropitor de august 7 –
O zi ca oricare alta, egală și ea cu celelalte, fără vreun zumzăit
special de ursitoare,
O cifră într-un registru jegos de maternitate construită
pe o stradă obscură.
Botezul creștin l-am primit toamna și niciun porumbel
n-a răcnit din ceruri
Că-s vreun fiu preaiubit al vreunui tată demiurg sau
că voi tăia istoria în două
Cu aripile mele de pinguin.
Am ieșit din cristelniță doar ceva mai gălăgios și ud flească,
Pregătit de miruire cu gingiile clănțănindu-mi de frig,
pișându-mă pe protopopul vexat
Care bolborosea descântecul asupra mea ca pe-o
jignire adusă materiei.

3

circumcis cu secera și modelat cu ciocanul
calc atât de apăsător și urmele urmele urmele
ca niște gropi făcute de șenile
Veșnice de parcă ar fi fost întipărite în praful selenar
EU
încă ignifug încă waterproof încă netrecut prin infern
nu-s decât un peștișor de acvariu
dând târcoale harponului de prins marlini și cașaloți

Vorbesc despre ce nu există. Și când, întâmplător, spun „Eu“,
 Numesc doar o dorință, un vis, și nu ceva ce este
 ori ar putea să fie.
 Tot ce a fost strâng cu atenție, combin, întorc pe toate
 părțile, scad și adun
 Până îmi dă pe hârtie ceva capabil să vă întoarcă mașele pe dos,
 Dar biografie n-am, experiențe n-am și nici trăiri
 să vă ncălzească.
 Ce simt eu, atunci când se întâmplă să simt, tu nu poți simți.
 Ce văd eu tu nu poți vedea și ce aud ți-e imposibil să auzi.
 Doar uneori, ca și cum jocurile de limbaj s-ar
 pune între paranteze,
 Când suntem foarte, foarte aproape, ne aproximăm,
 tragem concluziile
 Și mergem iar fiecare în legea lui, bucuroși
 că am dat unul peste altul.
 Dacă, din când în când, stăm mai mult unul în preajma celuilalt,
 ne mințim că urâtenia
 E un accident al naturii și că undeva, în adâncuri, există,
 trebuie să existe
 Ceva candid, un nucleu solar zvâcnind anemic în așteptarea
 vreunui Cristofor Columb
 Al sufletelor, care să ne descopere, să ne scoată la oxigen
 să ne aprindem, să ne primim
 Docili numele și foaia de parcurs și legile după
 care ne vom deplasa
 Și regulile după care ne vom organiza drumul înapoi,
 spre amintirile și muzeele lumii.

De multe ori m-am îndrăgostit și întotdeauna ai fost tu –
 Cu tahicardiile tale, cu deviația ta de sept, cu coșurile
 tale și cu starea aia a ta de interregn – de om-plantă

om-piatră om-ghilotină om-sferă om-cașalot om-euglenă
om-fluture om-tei –

Pe care o exhibi de parcă te-ai plimba prin lume ca pe un
catwalk proprietate personală.
Îmi așez mâna aproape de creștetul tău, îmi las palma să se
obișnuiască încet cu căldura,
Dar nu te pot atinge. Distanța dintre noi e mai fină decât foița
de Biblie, dar nu te pot atinge.
Stăm față în față, opaci, locuind în dimensiuni diferite și
doar ne presimțim.
Nu, eu nu-s poemul tău! Sunt exegeza ta – mereu greșită,
întotdeauna greșită, falsificatoare.

6

Nu există istorie, nici biografii, crede-mă! Doar lungi,
inconsistente urlate de disperare.
Lupta cu aparența este ea însăși o aparență –
Fata Morgana și-a pus pirostriile și nu se mai arată pe la
intersecții, în văzul lumii,
Pândește noaptea pe la colțuri de case, pe după stâlpii de
iluminat, de prin tufișuri.
Atmosfera e blegită și albicioasă ca o egretă.
Ca să mă înțepe, Mădălina zice că sufăr de rea-credință
și-mi dă de citit un capitol întreg din Sartre.
Sorin zice că-mi plâng de milă. Nu-mi dă nimic de citit, dar
expresia feței lui ține loc de zeci de tomuri acuzatoare.
Mă uit în ceașca asta de cafea ca într-o carte de povești.
Umbra de grăsime a ochiului
Face turbioane rogvaiv între pereții de ceramică – se străduiește,
se chinuie să producă o deviație,
Să umble la codul genetic al reprezentărilor.
Și dovada că nu sufăr de ce zic ei e chiar raportul ăsta.
Către W.W. pentru că pe el vreau să-l întorc pe dos.

Dintr-un dicționar

pe ascuns noaptea mereu în întuneric pe la colțuri în umbră
n-ai voie ai să-ți strici treaba la job o să te bată la școală înghite
ai grijă să nu vadă vecinii pe cine aduci în casă
o pulă murdară de căcat
două sau mai multe scule încurcându-se una pe alta-n cearșafuri
poponar curlangiu homalău curist sugaci îți place s-o iei în gură
 îți place la caci
prima atingere e un film porno primul sărut e un emoticon
 trimis pe grindr
n-ai voie să faci cu ochiul n-ai voie să te dai la colegi
nu flirta cu băiatul hetero poate ți-o iei peste bot sau mai rău
cluburile q și x și z sunt sub pământ la beci scăldate în
 lumina stroboscoapelor
ceilați se văd pixelați frânți făcuți bucăți
lumea e fluidă și se freacă de mine de capul meu de brațele
 mele de pântecul meu
mă-ncălzește trece mai departe un gen de efect coandă existențial
în brunei aş fi lapidat în românia mi se aprind lumânări la morți
tot ce poți face e să scrii poezii sau romane ori
 studii sexomarxiste
iar ți-o iei peste bot dacă-ți pierzi locul de muncă răzvane
să moară cineva drag nu-i poezie să mori tu nici atât
de disperare nu te vindecă oprah winfrey nici terapia cu
 acuarele nici mozart
de disperare mori pe cont propriu în camera ta
să scrii poezii nu prea ajută poezia e mereu despre
tu ești tu închis confiat un aforism
un băiat e un băiat un băiat un băiat un băiat

Anti-cântec despre mine însumi

se simte aproape umbra tăcutului prieten
așa cum răcoarea izvorului tânăr face aerul reavăn prin preajmă
însă apele abia născute încă se ascund sub pământ
ferindu-se de buzele-nsetate
mușcând din pietre și din argila păstoasă
ca dintr-un ficat cirotic

*

pe el doar îl presimți
fiecare atom se zbârlește când îi simte căldura
dar niciodată nu ne confundăm nu ne suprapunem
căci una este el alta sunt eu iar elementele din care m-am făcut
au fiecare un cod unic înscris pe frunte

*

suferințele nu ni se aseamănă nici extazul ori fericirea
n-am dreptul să spun că am fost sclav sau condamnat la moarte
dacă n-am fost și nici să strig de pe acoperișuri
că-n toți și-n toate
respiră același suflet gras al omenirii

*

eu nu mă conțin decât pe mine însumi
contradictoriu tensionat fără echilibru segregat mii de
culori și nici una
întâlnirile atingerile îmbrățișările sexul
sunt modalități ale tristeții mele variațiuni ale unei imposibilități
tot ce s-a apropiat de mine am ars la temperaturi infernale
până departe peste cartiere și orașe și țări
întinzându-se marea de cocs

Elegie pentru copilul homo

Bărbații care iubesc alți bărbați sunt o deviație a umanului,
După cum femeile care iubesc alte femei sunt mutații ale
florilor de magnolie.
Spre voi mă îndrept – diformi, anormali, monștri
cu inimi temătoare,
Scheletice chipuri, paria cu aureolele făcute cercei
la urechea dreaptă
Și mucenici ai bolilor cu transmitere sexuală!
La picioarele spânzurătorilor de care atârnați, scuipați în obraz
de părinți, urâți de prieteni, mă așez
Și pe voi, copii cu frica în oase, vă îmbrățișez din inima
propriei mele frici.
Eu nu sunt eu dacă voi nu sunteți și contradicțiile mele
sunt mai groaznice
Dacă nu-s și contradicțiile voastre, coșmarurile mele mai negre
dacă nu se-ntâlnesc cu ale voastre!

*

Frica asta pe care-o purtăm desenată pe frunte, în
travestiurile noastre
Și-n fluturările de mâini ori gene e blazonul unor lungi suferințe,
pentagrama unei antice boli
Care n-a rămas necântată de poeți și nici nesfințită cu sânge.
Noi nu, noi n-am fost niciodată o ramură a biologiei,
nici un capitol al psihiatriei!
Noi nu, noi n-am vrut niciodată să îngroșăm pur și
simplu domeniile morții cu alte și alte cadavre!
Noi ne-am îmbrățișat în locuri umbroase cum mușchii
pământului îmbrățișează scoarțele de copaci,
noi ne-am mușcat limbile și ne-am sugrumat gemetele
printre ploșnițe și în veceuri publice,
noi ne-am ținut frica în zăbală și ne-am fript

măruntaiele, ne-am înăbușit lacrimile și am tăcut
până când sufletele ni s-au încovoiat și, supuse, au
îngăduit și ura și blestemul și muștenia.

Spre voi mă îndrept, poeți din adâncurile pământului, din baruri
și garsoniere homosexuale!

Vă iau de mână, vă scot la lumină! Să urlăm, să strigăm în toate
cartierele și pe toate străzile,
să cântăm cântecele celor de dinaintea noastră, să găsim
cuvintele care să ne numească teama,
să aducem la vedere literele care, amestecate, vor putea
boteza despărțirea noastră de ceilalți,
care vor rupe dependența sclavului de stăpân
și a stăpânului de sclav, care vor face țandări
gardurile între care am fost învățați să ne cunoaștem,
cerșind aprobare pentru orice bătaie de inimă și pentru
orice strop de pișat!

*

Eu n-o să vă mint: și noi vom muri! Cu corpurile noastre frumos
lucrate sau cu pielea zbârcită,
Cu ochii noștri înțepători sau cu strabismul și miopia
noastră, toți vom crăpa!

Da! Și-n carapacea ta de twink se țese pe tăcute o moarte
cu aripi de fluture negru și
o armată de viermi se antrenează chiar acum
să-ți sfâșie carnea!

Dar cuvintele astea și strigătul fricii din noi – ele nu,
ele nu vor muri! Pentru că ele sunt
procesul-verbal al suferinței tale mute, sunt plaga
deschisă în mijlocul cerului,
rana care se va face mai mare și mai adâncă și mai
adâncă și mai adâncă până va fi reperată de sateliții
extraterestrilor,
de locuitorii altor dimensiuni, iar grozăvia ei va sta
ca un stigmat pe obrazul umanității.